

Soraya
LANE
Norja-
lainen
tytär

Suomentaneet Lauri Sallamo ja Heidi Tihveräinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos *The Hidden Daughter*

Copyright © Soraya Lane, 2025

First published in Great Britain in 2025 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava

Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki

tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51204-2

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

PROLOGI

MAJESTETISK-HOTELLI, SOGNEVUONO, NORJA, 1950

Oskar lopetti soutamisen ja antoi airojen halkoa kirkkaansinistä vettä vielä kerran, kunnes nosti ne veneeseen. Amalie hivuttautui taaksepäin miehen luo ja painoi päänsä tämän rintakehään. Hän kuunteli miehen tasaista sykettä ja huokaisi tyytyväisenä tämän kietoessa käsivartensa hänen ympärilleen. Hän oli odottanut tätä hetkeä koko päivän.

Suurinta onnea hänelle toivat kahdenkeskiset hetket Oskarin kanssa, miehen turvallisten käsivarsien syleilyssä vuonon kauneuden keskellä. Yleensä hän nautti hiljaisuudesta, mutta tänään oli viimein tullut aika paljastaa häntä painanut salaisuus. Hän oli koko päivän pohtinut, kertoako Oskarille vai ei, mutta nyt ollessaan miehen kanssa kahden hän tiesi, ettei asiaa voinut enää salailla. Se koski Oskaria aivan yhtä lailla kuin häntäkin. *En halua, että meillä on salaisuuksia. Oskarin täytyy saada tietää.*

”Olet ollut kovin vaitonainen tänään”, Oskar sanoi.

Mies suukotti Amalieta pääläelle, ja Amalie käpertyi tiukasti häntä vasten kyynelten kirvellessä silmissä. Salaisuus puristi sisintä, kun Amalie etsi oikeita sanoja Oskarin silittäessä hänen pitkiä hiuksiaan.

”Amalie? Mikä hätänä? Johtuuko se perheestäni? Minähän tein selväksi, että –”

Amalie veti ilmaa keuhkoihinsa ja henkäisi: ”Oskar, olen raskaana.”

Sanat jäivät kaikumaan Amalien korvissa hiljaisuuden keskellä, ja hän toivoi, ettei olisi paljastanut salaisuuttaan. Oskar kuitenkin piti hänestä vain entistä tiukemmin kiinni, kun hän purskahti itkuun ja kyynelet alkoivat valua hänen poskiaan pitkin.

”Älä itke. Ole kiltti, äläkä itke”, Oskar sanoi, käänsi Amalien puoleensa pyyhkäistäkseen kyynelet hänen poskiltaan ja katsoi häntä silmiin. ”Kaikki kyllä järjestyy. Lupaan sen.”

”Mutta miten?” Amalie kuiskasi tarkkaillen miehen kasvoja. ”On selvää, etteivät vanhempasi tule koskaan hyväksymään minua, ja minun vanhempani –”

”Amalie, minä rakastan sinua, eikä muulla ole väliä”, Oskar kuiskasi, ja Amalien henki miltei salpautui, kun mies painoi hänen huulilleen pehmeän, hellän suudelman.

Amalien vetäydyttyä Oskar painoi otsansa hänen otsaansa vasten.

”Minä lupaan huolehtia sinusta. Menemme naimisiin heti syksyllä ennen kuin kukaan saa tietää. Ei ole mitään hätää.”

Vilpittömät sanat saivat kyynelet jälleen kihoamaan Amalien silmiin, sillä vaikka mies varmasti tekisikin kaikkensa suojellakseen häntä, tosiasioita oli turha kieltää. Vaikka he kuinka halusivat aloittaa yhteisen elämän ja toteuttaa yhteiset unelmansa, tulevaisuus ei ollut pelkääntään heidän käsissään. He olivat sitä paitsi jo suunnitelleet odottavansa ensi kesään, jolloin Oskar valmistuisi yliopistosta ja voisi vapaasti määrätä elämästään.

”Oskar, vanhempasi eivät ikinä anna meidän mennä naimisiin. Olemme eri maailmoista. Ei vain ole mahdollista, että –”

Oskar keskeytti hänet painamalla kämmenensä hänen poskilleen ja katsoi häntä silmiin.

”Luopuisin vuoksesi aivan kaikesta. Amalie, rakastan sinua, eikä kukaan, eivät edes vanhempani, voi estää meitä menemästä naimisiin.”

Amalie tuijotti rakastamaansa miestä silmiin ja toivoi koko sydäimestään, että heidän rakkautensa voitvaisi kaiken.

I

LONTOO, NYKYHETKI

Charlotte rakasti näitä hetkiä. Keittiössä oli hiljaista ja kaikki pinnat kiiltelivät puhtauttaan, kun hän laski kätensä teräksiselle tasolle ja katseli ympärilleen kuten usein ennen töihin ryhtymistä. Hän halusi aina aamulla ensimmäisenä vetää rauhassa henkeä, sulkea silmänsä ja valmistautua päivän koitoksiin. Tämä päivä poikkesi kuitenkin muista. Tänään oli hänen viimeinen työpäivänsä yhden Chelsean trendikkäimmän hotelliravintolan keittiömestarina, ja hän aikoi nauttia joka hetkestä – varsinkin hiljaisuudesta ennen kuin keittiö täyttyisi työntekijöistä, metelistä ja ruoan tuoksuista.

Hän avasi silmänsä, otti esiin veitsensä ja asetteli ne eteensä. Hänen ei olisi tarvinnut tulla töihin näin varhain, mutta hän halusi valmistaa vielä viimeisen kehittelemänsä erikoisannoksen – tavallaan muistoksi – ja aikoi saada maisteluannokset valmiiksi ennen muun henkilökunnan tuloa. Charlotten oli aina ollut helpompi ilmaista tunteitaan ruoan avulla, ja hän toivoi tämän viimeisen eleen osoittavan kaikille, kuinka tärkeitä he hänelle olivat.

Charlotte oli tarttumassa esiliinaansa, kun puhelin alkoi surista housujen takataskussa. Hän hymyili arvatesaan jo, kuka soittaja oli. Oli olemassa vain yksi ihminen,

joka soitti hänelle varhain aamulla ennen kuin useimmat olivat edes juoneet aamukahviaan.

”Eikö sinun pitäisi olla vielä nukkumassa”, Charlotte sanoi ujuttaen puhelimen olkapäänsä ja korvan väliin.

”Hah! Sanoo tyttö, joka on jo käynyt juoksulenkillä ja suihkussa ja ryhtynyt töihin”, käheä ääni totesi linjan toisesta päästä. ”Vai voitko väittää, että olen väärässä?”

Charlotte naurahti. ”Tunnet minut hyvin”, hän sanoi.

”Anna kun arvaan. Olet levittänyt veitset pöydälle eteesi ja tuijotat niitä miettien, mitä ruoka-aineita tarvitset. Ja olet nukkunut ehkä viisi tuntia.”

Charlotte käveli keittiön poikki avaamaan kylmiön oven hakeakseen sieltä tarvitsemansa ainesosat eli kananmunia, perunoita ja naudanlihan. ”Onko tänne asennettu piilokamera?”

Molemmat purskahtivat nauruun, mutta Charlotte hiljensi äkisti, kun hänen isoäitinsä alkoi köhiä. Yskä kuulosti pahentuneen. Tai ehkä omatunto vain muistutti häntä siitä, että viime vierailusta oli vierähtänyt pitkä tovi.

”Oletko kunnossa?”

”Olen toki”, isoäiti vastasi ja selvitti kurkkuaan. ”Tältä kuulostaa, kun on polttanut tupakkaa kuusikymmentä vuotta. Älä turhaan murehdi.”

”Kannattaisi ehkä lopettaa”, Charlotte sanoi, vaikka tiesi kehotuksen olevan turha. ”Keuhkot toipuvat hämentävän nopeasti.”

”Lopettaa? Pitääkö vanhan naisen luopua elämänsä ainoasta pienestä nautinnosta?”

Charlotte huokaisi ja keräsi muitakin tarvitsemiaan aineita puhelin korvallaan. Hän jätti mainitsematta, että isoäiti joi myös vodkaa joka ilta ennen nukkumaanmenoa ja nautti siekailematta makeista jälkiruoistakin. Tupakointi ei todellakaan ollut hänen ainoa paheensa.

”Mummi, onko kaikki hyvin?” Charlotte kysyi. ”Et kai soittanut, koska –”

”Voi, ei minulla ole mitään hätää, mutta tahtoisin kyllä pyytää yhtä palvelusta.”

”Palvelusta?” Charlotten isoäidillä ei ollut tapana pyytää häneltä mitään. Isoäiti ilahtui jo pelkästään siitä, että sai kuulla lapsenlapsensa äänen, ja Charlotte mielellään soittelikin hänelle.

”Pyysin erästä naista pistäytymään tänään ravintolasasi. Sain viestin asianajajalta, jolla on ilmeisesti minulle jokin esine, ja tämä nainen tahtoi toimittaa sen perille henkilökohtaisesti. He ovat käsittäkseni yrittäneet tavoittaa minua jo jonkin aikaa, ja pyysin heitä luovuttamaan esineen sinulle. Ei se varmasti ole mitään tärkeää.”

Charlotte laski voin ja yrtit pöydälle. Hän otti puhelimen käteensä ja painoi sen korvalleen. ”Minkä esineen? Oletko saanut jonkin perinnön?”

”En tiedä asiasta enempää, mutta ajattelin, että naisen olisi helpompi tuoda se esine sinulle. Hänen nimensä on Mia, ja pyysin häntä käymään hyvissä ajoin ennen lounasruuhkaa. Juttu kuulosti milteipä salaperäiseltä, mutta tuskin kyse on mistään kovin erikoisesta.”

”Eikö hän kertonut esineestä mitään yksityiskohtia?”

”Hän sanoi, että se jätettiin minulle, kun olin lapsi, ja siinä on isoisoäitisikin nimi. Se on varmasti ihan mitätön juttu, mutta halusin kuitenkin selvittää, mistä on kyse. En vain viitsisi maksaa toimituskuluja Norjaan.” Isoäiti sai taas yskänpuuskan. ”Mutta jos siitä on liikaa vaivaa –”

”Ei tietenkään ole, autan mielelläni”, Charlotte sanoi, piti tauon ja lisäsi sitten: ”Minulla on sinua ikävä.”

”Tulisit sitten vierailulle! Kuka tietää, kauanko tässä enää elossa ollaan.”

Charlotte nyökkäsi, vaikkei isoäiti sitä nähnytkään.

Kunpa asiat olisivat niin yksinkertaisia.

”Isäsikin haluaisi kovasti nähdä sinut. Lotte, tiedän, ettet usko minua, mutta hänellä on ikävä sinua. Niin kuin meillä kaikilla.”

Isästä puhuminen kuohutti usein mieltä, ja Charlotte yskäisi ja räpytteli kyynleet silmistään. ”Pian”, hän sanoi. ”Lupaan, että tulen pian kotiin. Minulla on vain ollut niin paljon kiireitä, ja –”

”Tiedän, kultaseni”, isoäiti sanoi. ”Päästän sinut jatkaamaan aamun töitä, mutta lupaa, että soitat minulle päivän päätteeksi. Haluan tietää, mitä siinä paketissa on.”

”Minä soitan. Olet rakas.”

”Niin sinäkin minulle.”

Charlotte piti puhelinta korvallaan vielä hetken ja sujautti sen sitten taskuun. Häntä harmitti se, miten jännittyneet välit hänellä oli perheeseensä. Hän ei kuitenkaan halunnut ajatella isäänsä vaan tarttui veitseen ja ryhtyi pilkkomaan. Ruoanlaitto oli aina ollut pakokeino arjesta: se auttoi häntä selvittämään ajatuksia ja rauhoittamaan mieltä. Tänäkin aamuna tutut rutiinit tekivät tehtävänsä. Hän hienonsi yrtejä ja vatkasi munia tarmolla, joka herätti nuoremmissa kokeissa milteipä pelonsekaista kunnioitusta, ja aistit terävöityivät hänen murskatessaan valkosipulia ja ryhtyessään täyttämään uunivuokaa. Charlotte nautti siitä, että keittiössä oli hiljaista – ei kuulunut musiikkia tai työntekijöiden ääniä, ei lautasten kilinää eikä asiakkaiden juttelua salista. Hän tarvitsi näitä tunteja omissa rauhassaan yksin keittiössä yhtä lailla kuin iloitsi kiireisestä kuhinasta myöhemmin päivällä ravintolan täytyessä.

Hän lisäsi kastikkeen ainekset kattilaan ja hämmensi, kunnes seos alkoi poreilla. Kun kyynel vierähti poskelle hänen tarttuessaan silputtuihin yrteihin, hän tajusi, ettei tunteiden tukahduttaminen ollutkaan niin helppoa.

Jonain päivänä hän palasi kotiin Norjaan. Jonain päivänä hän tekisi sovinnon isänsä kanssa. Nyt ei kuitenkaan ollut se hetki, eikä se välttämättä olisi ensi kuussa tai ensi vuonnakaan.

Tänään hän halusi keskittyä pelkästään valmistamaan maittavan brunssin ihmisille, joista oli tullut hänelle kuin perhettä. He olivat työskennelleet hänen kanssaan rintarinnan viimeisen vuoden ja tehneet kaiken täsmälleen ja tunnontarkasti hänen toiveidensa mukaan. Tänään hän halusi nauttia viimeisestä työpäivästään tutussa keittiössä.

Isää ja kotiinpaluuta voisi murehtia myöhemmin.

Charlotte oli ehtinyt jo unohtaa sovitun tapaamisen, kun yksi tarjoilijoista huikkasi, että hän oli saanut vieraan. Charlotte nyökkäsi, asetti loputkin ruoat lautasille ja katseli sitten hetken pöydällä odottavia antimia ennen kuin pyyhki kätensä puhtaiksi.

Muut kokit tulisivat ihan pian keittiöön, ja vaikka hän olikin toivonut ehtivänsä syödä heidän kanssaan yhteisen aterian vielä ennen viimeisen lounaskattauksen alkua, hän halusi pitää isoäidilleen tekemänsä lupauksen.

Ovella hän kuitenkin kääntyi ja palasi hakemaan kaksi lautasta, sillä nälkä kurisi vatsassa pitkän kokkausrupeaman jäljiltä. Hän oli ollut hereillä aamuvuodesta lähtien melkein pelkästään kahvin voimalla.

Charlotte asteli lautaset kädessään keittiön ovelle ja tönäisi sen takaperin auki. Asiakkaita ei vielä ollut, ja ravintolassa oli edelleen melko hiljaista, kun hän nyökkäsi hyvissä ajoin ennen työvuoron alkua saapuneelle henkilökunnalle.

”Hei kaikki, ruoka on valmista”, hän huikkasi. ”Keittiössä on lautasia.”

”Mitä keittiömestari on taikonut tänään?” yksi miehistä kysyi.

”Kutsun annosta Poskettoman hyväksi brunssiksi”, Charlotte vastasi. ”Hitaasti kypsennettyä naudanposkea,

liiskapottuja ja hollandaisea minun tyyliini. Täydellistä krappularuokaa.”

Tämä annos olisi varmasti erityisesti nuorempien työntekijöiden makuun, sillä he tulivat usein lauantaiaamuna töihin edellisiltaisten rientojen jälkeen päänsärkyisinä ja silmät punoittaen.

Ennen kuin hän ehti sanoa enempää, salin perällä istunut nainen nousi seisomaan. Naisella oli päällä farkut ja silkkipusero, pitkät hiukset oli kietaistu yksinkertaiselle poninhännälle. Tuolin selkänojalla roikkui takki.

”Sinä olet varmaankin Mia”, Charlotte sanoi. ”Pahoittelut, että jouduit odottamaan. Sattuisiko sinulla olemaan nälkä?”

Nainen näytti hieman hermostuneelta, mutta ruokakysymys sai hänet hymyilemään. ”En itse asiassa ole syönyt aamiaista, mutta en halua olla vaivaksi.”

”Ei siitä ole vaivaa. Valmistin viimeisen päiväni kunniaksi kaikille hieman syötävää, ja ruokaa tulikin aika runsaasti.” Charlotte asetti lautasen naisen eteen. ”Isoäitini kertoi, että työskentelet lakitoimistossa. Ja hänelle ilmeisesti jätettiin jokin esine?” Sen sanottuaan Charlotte mietti, oliko jotenkin erikoista, että juristi hoiti työtehtäviä lauantaitsinkin.

Mia istuutui ja pudisti päätään. ”En oikeastaan työskentele, mutta se on aika pitkä juttu. Isoäidillesi viestin lähettänyt juristi työskentelee minulle, tai oikeastaan minun kansani. Tarkoituksemme on toimittaa monta vuosikymmentä säilössä olleet esineet oikeille omistajilleen. Ne löydettyäni päätin, että haluan henkilökohtaisesti luovuttaa esineet niille henkilöille, joille ne on tarkoitettu.”

Charlotte kurtisti kulmiaan pohtien, olivatko naisen aikeet vilpittömät. Hän toivoi, ettei hänen isoäitinsä ollut tullut huijatuksi. Hän katseli naista arvioivasti ja yskäisi. ”Puhuit esineistä...”

”Minulla oli tati nimeltä Hope Berenson, joka perusti naimattomille äideille ja heidän lapsilleen tarkoitettun kodin. Jotkut siellä synnyttäneet naiset jättivät adoptioon antamalleen lapselle muistoesineitä sisältävän rasian, jonka tämä saisi täytettyään kaksikymmentäyksi vuotta. Minulla on mukanani isoäidillesi jätetty rasia.”

Charlotte oli aikeissa maistaa ruokaa, mutta haarukka pysähtyi ilmaan hänen kääntäessään katseensa Miaan. ”Hetkinen, tarkoitatko, että isoäitini on adoptoitu?” Charlotte pudisti päätään. ”Ei se ole mahdollista. Isoisoäitini on yhä elossa, ja heistä huomaa heti, että he ovat sukua keskenään. Ei tuo käy järkeen.”

Mia rypisti otsaansa asiaa pohtien. ”Juttu on niin, että meillä ei ole kirjallisia todisteita siitä, että isoäitisi olisi adoptoitu. Muiden lasten adoptioista sen sijaan on tarkat tiedot. Siksi ne rasiat on jo toimitettu omistajilleen, mutta isoäitisi tapauksessa oli hankala päästä oikean henkilön jäljille. Isoäitiäsi oli todella vaikea löytää, sillä tietoihin oli merkitty hänen tyttönimensä eikä mitään osoitetta. Palkkasimme yksityisetsivän jäljittämään hänet.”

He istuivat hetken hiljaa, ja Charlotte käytti tilaisuuden hyväksi ja ryhtyi syömään sulatellakseen uutista ja hiljentääkseen kurnivan vatsansa.

”Miksi teillä olisi isoäidilleni tarkoitettu rasia, jos häntä kerran ei ole adoptoitu?”

Mia näytti yhtä hämmentyneeltä kuin miltä Charlottesta tuntui, mutta hän ei sanonut mitään vaan kaivoi laukustaan pienen puisen rasian. Hän laski sen pöydälle heidän väliinsä, ja Charlotten katse nauiliintui oitis siihen.

”Rasioiden löydyttyä sain käsiini myös tätini päiväkirjan, joka on paljastanut minulle hänen työstään yhtä sun toista”, Mia kertoi. ”Luulen, että isoisoäitisi synnytti Hopen kodissa mutta päätti kuitenkin pitää lapsen. Tai

näin olen ainakin päätellyt lukemani perusteella. Hän jostain syystä jätti adoptioprosessin kesken.”

Charlotte laski haarukan pöydälle ja ojensi käitensä rasiaa kohti. Hän alkoi epäröidä, ja käsi pysähtyi sen ylle.

”Sopiiko?” Charlotte kysyi.

”Totta kai. Tietääkseni rasiaa ei ole koskaan avattu, joten en tiedä, onko sen sisällä yhtään mitään, mutta halusin silti, että isoäitisi tai joku hänen läheisensä avaisi sen.”

Charlotte vilkaisi paperilappua, johon oli kirjoitettu käsin hänen isoäitinsä tyttönimi, ja tunnusteli narua, jolla lappu oli sidottu rasiaan. Vanha naru oli alkanut hapertua, ja hän pohti, kuinka kauan rasia oli odottanut avaamista.

”Mistä se tarkalleen ottaen löytyi?” Charlotte kysyi tarttuessaan rasiaan.

Mia oli juuri maistanut ruokaansa, ja hän peitti suunsa puhuessaan. ”Tämä on tosi hyvää”, hän sanoi. ”Siis aivan mielettömän hyvää.”

Charlotte hymyili. ”Kiitos.”

”Vastaus kysymykseesi on, että löysin joukon tällaisia rasioita tätini toimiston lattialankkujen alta. Koti, jossa hän oli asunut ja työskennellyt, aiottiin purkaa, ja kävin siellä vielä viimeisen kerran tutkimassa, oliko häneltä jäänyt mitään tärkeää. Aioin vain hakea maton ja pari vanhaa valaisinta! Tuli täytenä yllätyksenä, että sieltä löytyi tuollainen kätkö. Enkä tosiaankaan aavistanut, mitä kaikkea siitä seuraisi, kun ryhtyisin etsimään rasioiden omistajia.”

Charlotte pyöritteli rasiaa kädessään miltei lumoutu-neena. ”Etkö siis halua tästä mitään vastineeksi?”

Mian silmät laajenivat hämmästyksestä. ”En missään tapauksessa. En toivo sinulta muuta kuin että toimitat tämän rasian isoäidillesi, jotta saan mielenrauhan. En halua, että rasia ja sen sisältämät mahdollisesti arvokkaat esineet jäisivät minun haltuuni.”

Naisen selitys tuntui uskottavalta. Mia vaikutti mukavalta ja lämpimältä ihmiseltä, ja tarina oli kaikessa omituisuudessaan kiehtova.

”Kerroit, että rasioita oli useita. Saitko palautettua ne kaikki niille, joille ne oli tarkoitettu?” Charlotte kysyi ja laski rasian eteensä.

Kysymyksen kuullessaan Mia hymyili iloisesti. ”Kyllä, kuusi muuta rasiaa oli yllättävän helppo toimittaa oikeille henkilöille. Tätini juristi kutsui näiden kuuden naisen perilliset toimistoonsa, ja rasiat saatiin luovutettua omistajan perheelle.” Mia katsoi Charlottea. ”En tiedä, oliko kyse sattumasta vai kohtalosta, mutta on ihan perusteltua sanoa, että rasiat muuttivat niiden naisten elämän.”

Charlotte ei uskonut kohtaloon – pikemminkin ahkeruuteen, määrätietoisuuteen ja uhrauksiin – mutta hän oli utelias kuulemaan lisää. ”Millä tavalla heidän elämänsä sitten muuttui?”

”Edellisten rasioiden perusteella totean, että parempi ehkä vain kurkistaa sisälle”, Mia sanoi. ”Saatat yllättyä, millaisia perhesalaisuuksia sieltä paljastuu.”

”No, kiitos vierailustasi”, Charlotte sanoi. ”Isoäitini arvostaa, että toimitit rasian tänne henkilökohtaisesti, kuten minäkin.”

”Annan mieluusti puhelinnumeroni siltä varalta, että haluat keskustella sen sisällöstä”, Mia sanoi. ”Olen rasiat löydettyäni oppinut viimeisen parin vuoden aikana täditäni ja hänen työstään paljon kaikenlaista, joten ota toki rohkeasti yhteyttä.”

Charlotte otti Mian ojentaman kortin yhteystietoineen vastaan ja pani sen taskuunsa.

”Kiitos brunssista, se oli taivaallisen hyvää.”

Rasia jäi odottamaan pöydälle, kun Charlotte hyvästeli Mian ja katseli tämän menoa. Hän vilkaisi kelloa

poimiessaan heidän lautasensa ja kääntyi keittiötä kohti tajutessaan, kauanko aikaa oli kulunut. Rasian avaaminen ja soitto isoäidille saisivat nyt odottaa, koska lounaskattaus alkaisi pian eikä hän halunnut käyttää viimeisiä tuntejaan Vellutossa muuhun kuin työntekoon.

Kotiin tultuaan Charlotte potkaisi kengät jalasta ja laski heti laukkunsa sohvalle kaivaakseen esiin Mian antaman rasian. Hän tutkiskeli sitä uteliaana hetken, kunnes tarttui puhelimeen soittaakseen isoäidilleen. Puhelin ehti hälyttää kahdesti, kunnes isoäiti vastasi.

”Tämä vanharouva on pakahtua uteliaisuudesta”, isoäiti sanoi ja naurahti käheästi. ”Kerrohan, mitä se nainen antoi. Oliko se jotakin mielenkiintoista? Kenties avaimet ikiomaan kartanoon?”

Charlotte nauroi, sillä hänkin oli aivan yhtä utelias. Oli ollut hankala olla miettimättä rasiaa työvuoron aikana, ja hänen oli tehnyt kovasti mieli avata se saman tien.

”En vielä tiedä, mikä se on, koska ajattelin että sinun pitäisi avata se”, Charlotte sanoi. ”Mummi, en tiedä, mitä sinulle puhelimessa kerrottiin, mutta ilmeisesti sinulle jätettiin pieni puinen rasia vuosia sitten, oikeastaan monta kymmentä vuotta sitten. Mia kertoi, että muut hänen löytämänsä rasiat olivat peräisin...”

Charlotte epäröi, mutta isoäiti kehotti häntä jatkaamaan: ”Peräisin mistä?”

Charlotte piti tauon ja sanoi sitten: ”Lasten biologisilta äideiltä. Talo, josta rasiat löydettiin, oli naimattomille äideille tarkoitettu koti, johon he tulivat synnyttämään. Ilmeisesti nämä lapset annettiin adoptoitavaksi.”

”*Adoptoitavaksi?*” Isoäiti hiljeni.

Charlotte irvisti ja jatkoi sitten: ”Niin Mia sanoi. Lapset annettiin adoptoitavaksi. Hän tosin lisäsi heti, että tämän rasian omistajasta ei löydetty adoptioasiakirjoja.”

”Tämä taloko siis sijaitsi Lontoossa?” isoäiti kysyi.

”Joo. Mia sanoi, että sen nimi oli Hopen koti.”

”Sepäs omituista, koska äitini kertoi, että hän vieraili Lontoossa vasta vanhempana, kun he kävivät siellä työmatkalla.” Isoäiti piti pitkän tauon. ”En tiedä, mitä ajatella.”

Charlotte ei halunnut pahoittaa isoäitinsä mieltä, mutta jatkoi silti. Heillä molemmilla oli kysymyksiä, ja hän toivoi rasian sisältävän vastauksia.

”Haluaisitko, että avaan rasian? Samalla kun puhumme puhelimesta?”

Isoäiti vastasi empimättä: ”Haluan. Avaa se ja kerro, mitä siinä on.” Isoäidin innokas ääni sai Charlotten toivomaan, että olisi voinut toimittaa rasian tämän avattavaksi.

Hän pani puhelimen korvan ja olkapäänsä väliin ja nykäisi varovasti vanhasta narusta. Ilmaan pöllähti kuituja, kun hän näpersi tiukkaa solmua auki. Tuntui miltei kuin hän olisi lapsi jouluaattona.

”Mummi, mitä ikinä rasiassa onkaan, tai vaikka siellä ei olisikaan mitään, se ei tarkoita, että –”

”Ei minua pelota rasian sisältö eikä se tieto, että minut olisi adoptoitu, jos sinä sitä mietit. Vaikka menneisyydestäni paljastuisikin jotain, se ei muuta elettyä elämää. En vain ymmärrä, miksi rasia on ollut näin kauan teillä tietämättömillä ja miksi se löytyi juuri nyt.”

Charlotte kohotti rasian kantta ja tuijotti sen sisältöä. Hän ei tiennyt, mitä oli odottanut – kenties kirjettä tai pieneksi taiteltua syntymätodistusta, mutta rasiassa säihkyi niiden sijaan pieni vaatimaton timanttisormus. Hän

laski rasian sivuun ja poimi sormuksen varovasti kuin pienen eläimen.

”Charlotte?”

Isoäidin äänen kuullessaan hän muisti, että tämä odotti saavansa kuulla, mitä rasiassa oli sisällä.

”Mummi, täällä on sormus. Vaikuttaisi kihlasormukselta”, Charlotte sanoi kääntäen sormuksen valoa kohti ja koetti sitten panna sen sormeensa. Sormus oli aivan liian pieni hänen nimettömäänsä, mutta hän sai liu’utettua sen pikkusormeensa. Hän tarkasteli sitä miettien, että oli saanut vastausten sijaan lisää kysymyksiä.

”Sormusko?” isoäiti sanoi aiempaa hiljaisemmalla äänellä. ”Onko siihen kaiverrettu tekstiä tai muuta merkintöjä? Onko siinä mitään kytköksiä minuun tai sukuumme?”

Charlotte veti sormuksen sormestaan ja tutkaili sitä uudelleen. ”En kyllä näe mitään. Tämä on pikkuruinen kultasormus, jossa on pieni yksinkertainen timantti.”

Hän ujutti sormuksen takaisin pikkusormeensa ja nosti rasian jälleen käsiinsä. Nähdessään jotain tuttua hänen silmänsä laajenivat hämmästyksestä.

”Onko siellä mitään muuta?”

”Pieni kangaspala, jossa on Norjan vaakuna”, Charlotte sanoi. Hän siveli peukalollaan kultaista leijonaa punaisella taustalla. Leijonalla oli myös kruunu ja hopeinen kirves, ja ikävä kaihersi Charlotten rintaa hänen katsellessaan synyinmaansa vaakunaa. ”Pohjalla taitaa olla myös valokuva.”

Charlotte laski kankaan syrjään ja nosti rasiasta huolellisesti taitellun valokuvan. Hän kurtisti kulmiaan avatessaan sen ja nähdessään, miten kulunut kuva oli taitoskohdasta. Valokuvaan ikuistetut kaksi henkilöä olivat sen sijaan säilyneet hyvin, ja Charlotte henkäisi yllättyneesti katsoessaan kuvan naista.

”Lotte? Mikä hätänä?”

Charlotte nielaisi raskaasti ja tuijotti rävähtämättä valokuvaa kädessään.

”Lotte?” isoäiti toisti. ”Kerro, mitä löysit.”

Charlotte yskäisi. ”Mummi, tässä kuvassa on nuori nainen ja suurin piirtein saman ikäinen mies. Voin olla väärässä, mutta näyttää kuin heidän takanaan olisi se Sognevuonolla sijaitseva hotelli, johon veit meidät kun olimme pieniä.”

”Se ei voi olla sattumaa”, isoäiti aloitti.

”Mummi, tämä valokuvan nainen näyttää...” Charlotte toi kuvan lähemmäs kasvojaan eikä voinut uskoa silmiään. ”Hän näyttää ihan sinulta, mutta miestä en tunnista.”

Charlotte käänsi valokuvan ympäri, ja väristys kävi hänen selkäpiitään pitkin, kun hän luki taakse huolellisella käsialalla kirjoitetut sanat. Paperiin ikuistettu nimi teki kertaheitolla selväksi, että hänen suvullaan ja rasialla oli kuin olikin kytkös.

”Valokuvassa on äitisi nimi. Siinä lukee Amalie, 1950.”

Isoäiti oli niin hiljaa, että Charlotten piti tarkistaa, ettei puhelu vain ollut katkennut. Kaikki aina sanoivat, että Charlotten isoäiti oli ollut nuorempana kuin äitinsä kaksoisolento, ja vaikka Charlotte olikin perinyt äidiltään vaaleammat, kastanjanruskeat hiukset, hänellä oli isoäitinsä tummanruskeat silmät.

”Mummi?”

”Vaikuttaa siltä, että rasia on päätynyt juuri oikealle perheelle”, isoäiti totesi. ”Oletko varma, että kyse on samasta vuonolla sijaitsevasta hotellista?”

Charlotte nyökkäsi valokuvaa tuijottaen. ”Olen varma. Kävimme siellä vain kerran, mutta se jäi vahvasti mieleeni.”

”Ehkä tässä oli riittävästi mysteeria yhdeksi illaksi”, isoäiti sanoi. ”Pitäisitkö tavarat tallessa siihen asti, että saamme selvitettyä niiden merkityksen?”

”Totta kai”, Charlotte sanoi. ”Olen niin utelias, etten malttaisikaan luopua niistä.”

He hyvästelivät toisensa, ja lopetettuaan puhelun Charlotte vei rasian keittiönpöydälle. Sitten hän kaatoi itselleen lasillisen viiniä ja istuutui katselemaan esineitä. Valokuvan Amalie herätti hänessä vahvan halun suojella nuorta tyttöä. Hänen vatsaansa kouraisi ajatus siitä, ettei Amalieta pian enää olisi, ettei heillä olisi paljon aikaa selvittää tätä arvoitusta. Se, että rasia oli päätynyt heille aivan yllättäen näin monen kymmenen vuoden jälkeen, tarkoitti, että joku suvun jäsen oli valehdellut menneisyydestään.

Charlotte tyhjensi viinilasinsa ja asetti johtolangat takaisin rasiaan samassa järjestyksessä kuin ne oli sinne alun perin säilötty. Sitten hän nousi mennäkseen yöpuulle, napsautti keittiön valon sammuksiin, mutta muuttikin mielensä ja päätti viedä rasian yöpöydälleen. Hänellä oli jostain syystä tarve pitää se lähelläään, kenties suojellakseen sitä. Tai kenties se muistutti häntä kodista ja siitä, miten ikävä hänellä oli isoäitiään ja Amalieta. Tuntui myös mukavalta katsella rasiaa, kun hän vaihtoi yöpuvun ylleen. Omaan sukuun liittyvän esineen läheisyys tuntui ihmeen rauhoittavalta.

Amalie, miksi sinä olet tuossa valokuvassa? Mitä salaisuuksia olet varjellut kaikki nämä vuodet?

Kömmittyään peiton alle Charlottesta tuntui, että vaikka hän olikin pitkän päivän jäljiltä rättiläisyinen, kysymykset pyörisivät hänen mielessään koko yön. Hänen teki myös kovasti mieli varata heti aamulla lento Norjaan, jotta hän saisi sulkea isoäidin syleilynsä ja nuuhkia tämän ihanaa, kukkaista hajuvettä.

*

Heti herätessään seuraavana aamuna Charlotte ponkaisi istumaan ja tarttui puhelimeensa katsoakseen kelloa. Vasta sitten hän tajusi, ettei ollut myöhässä, eihän hänellä ollut töitä. Hän asettui takaisin makuulle ja luki puhelimellaan viestit ja uutiset, oikoi sitten raajojaan ja meni keittiöön keittämään kahvia. Hän hörppäsi mukistaan varovasti, poltti siitä huolimatta alahuulensa ja istuutui sitten tuolille odottamaan puhelimen sähköpostisovelluksen avautumista. Sitten hän miltei kaatoi kuuman kahvin syliinsä nähdessään ensimmäisen uuden sähköpostin.

Hän tuijotti sitä hetken ennen kuin näpäytti sen auki ja unohti koko kahvin ryhtyessään lukemaan.

Hei Charlotte!

Kenties muistat, että tapasit minut ja vaimoni, kun söimme illallista Vellutossa aiemmin tänä vuonna. Kerroit, että sopimuksesi oli päättymässä, ja haluaisin kutsua sinut vierailulle uuteen upeaan Oslohoteelliimme. Meillä sattuu olemaan keittiömestarin paikka vapaana, ja työ alkaisi vajaan kuukauden päästä. Luulenpa, että sopisit siihen tehtävään täydellisesti. Toivon, että pääsisit vierailulle tällä tai ensi viikolla, jos sinulla vain on aikaa.

Parhain terveisin

tj Daniel Hatton, Nordic Hotel Group

Charlotte luki sähköpostin uudelleen varmistaakseen, ettei ollut nähnyt unta, ja muisteli hänen ja Danielin

ensitapaamista, jolloin mies oli kertonut uudesta ravintolastaan. Daniel oli sanonut, että aikoi avata uuden hotellin ja ammensi nyt Lontoon parhaista hotelleista ja ravintoloista inspiraatiota – ilmeisesti Charlotte oli tietämättään ollut työhaastattelussa.

Hän tarttui kahviinsa sydän pamppaillen ja pakotti itsensä hörppäämään lisää mustaa sokerista juomaa ennen kuin tarttui puhelimeensa. Tällaisia työtarjouksia tuli eteen vain harvoin, se oli varmaa, mutta hän rakasti Lontoota: se oli ollut hänen kotinsa siitä lähtien kun hän oli valmistumisensa jälkeen alkanut luoda uraa kokkina. Hän oli opiskellut Le Cordon Bleu -instituutissa ja todistanut itselleen, että hänellä oli kaikki edellytykset menestykseen ja että kokiksi ryhtyminen oli ollut kaikkea muuta kuin hölmö idea. Niinpä hän oli ajatellut jäävänsä Lontooseen. Englanti tuntui yhtä lailla kodilta kuin Norjakin oli tuntunut hänen ollessaan lapsi – täällä hänen kuuluikin olla.

Mutta tämä oli ainutkertainen mahdollisuus saada olla mukana jossakin alusta alkaen ja työskennellä maailman menestyneimmälle skandinaaviselle hotelliketjulle. Ei hän toki hölmö ollut: he olivat varmastikin palkanneet keittiömestarin jo aikaa sitten, mutta kyseinen henkilö oli joko perunut tulonsa tai saanut potkut. Charlotte ei kuitenkaan halunnut pätkäillä asiaa liikoja – toisen epäonni, oli syy mikä tahansa, saattoi olla hänen onnensa.

Lisäksi hänellä olisi syy mennä kotiin, ja hän saisi vihdoin nähdä isoäitiään.

Charlotte nousi ja meni ikkunan ääreen katselemaan chelsealaista näkymää ja kuvitteli, millaista oli kurkistella kerrostaloasunnon ikkunasta Oslossa. Samalla hän mietti, oliko valmis sellaiseen muutokseen vai ei.

Soita hänelle. Charlotte tiesi sisimmässään, kenelle hänen oli puhuttava ennen päätöksen tekemistä. Charlotte

painoi otsansa viileää ikkunalasia vasten hetkeksi, kääntyi sitten ja meni hakemaan puhelimensa. Näin isoa päätöstä ei vain voinut tehdä kysymättä ensin Erikiltä, vaikka hän itse olisikin jo tietyn vaihtoehdon kannalla.

Puhelin ehti hälyttää vain kahdesti, kunnes hänen veljensä vastasi käheällä äänellä kuulostaen milteipä vastaheränneeltä. Charlotte vilkaisi kelloaan, joka näytti seitsemää.

”Anteeksi, kun soitin näin varhain”, hän pahoitteli.

”Ei se mitään, minulla on sitä paitsi päivystysvuoro.”

”Ehtisitköhän syödä aamiaista? Tai lounasta?” Charlotte kysyi. ”Mietin, että olisi mukava nähdä heti aamusta.”

”Jos voit tulla sairaalan viereiseen kahvilaan tunnin päästä, niin nähdään siellä.”

Charlotte huokaisi helpotuksesta. ”Kiitos, Erik.”

”Onko kaikki hyvin?”

Isoveljen huolestunut äänensävy sai Charlotten hymyilemään. ”Ainakin lopulta on. Nähdään pian.”

Charlotte näki Erikin istuvan kiireisen kahvilan perällä ja luovi nopeasti tiensä tämän luo. Erik nousi ja levitti kätensä kaapatakseen Charlotten lämpimään halaukseen. Heillä oli ollut nuoruudessa rankkoja aikoja, ja teini- ja aikuisiän kiistoista huolimatta he olivat aina pysyneet läheisinä. Charlotte tuskin olisi viihtynyt Lontoossa yhtä hyvin, ellei hänen veljensä olisi tullut kaupunkiin suorittamaan erikoistumisjaksoaan.

”Minkä kunniaksi sain aamiaiskutsun?” Erik tiedusteli.

”Onko niin outoa, että sisko haluaa nähdä veljensä?”

”Näin lyhyellä varoitusajalla? On se vähän.” Erik nauroi ja nojasi taaksepäin tuolissaan, kun kahvit tuotiin pöytään. ”Otin varman päälle ja tilasin heti tullessani. Olen yhä päivystysvuorossa, joten voi tulla äkkilähtö.”

Charlotte veti syvään henkeä tajutessaan, että hänen täytyisi mennä suoraan asiaan rupatteleematta ensin niitä näitä. Ei se toki ollut mitenkään epätavallista, sillä hänen veljensä teki paljon töitä ja oli yhtä omistautunut uralleen kuin hänkin, eikä hän halunnut tuhlaata veljensä arvokasta aikaa.

”Minulle on tarjottu vakinaista keittiömestarin paikkaa”, Charlotte kertoi. ”Tai no, he oikeastaan kutsuivat minut vierailulle hotelliin, ja varmaankin minulta odotetaan jonkinlaista alustavaa menua, jonka he sitten hyväksyvät, mutta